

[Morten Lange.]

ikke hjælpe, for selve boligsektoren er af så stor betydning i det samlede økonomiske billede, at vi simpelt hen ikke på lang sigt har råd til at klare sagen med store lapper, som koster penge. Vi bliver nødt til at indstille os på, at vi i løbet af en begrænset årrække må finde frem til en virkelig boligpolitik, ikke en politik, som blot afbøder en lang række af de skavanker, som den økonomiske politik på forskellige måder fører med sig, og som især og særlig dyrt og dybt rammer i boligsektoren.

Jeg har her nævnt nogle enkelte ting, og det var ikke min tanke at komme med en totaloprensning af større eller mindre gode gerninger. Hr. Orla Møller gjorde i den retning en smuk indsats tidligt på morgenen i en tale, der var så smuk som den, man holder til et meget fedt lig, og jeg skal ikke prøve på at overgå ham, blot her nævne, at vi har noteret os en række opgaver, som regeringen har begyndt løsningen af, og vi er vældig interesseret i en videre udvikling fremover på disse væsentlige områder.

Men vi synes nok især, der er grund til at se på, hvordan regeringen har grebet det, som hedder den økonomiske styring, an. Det er jo blevet et af denne epokes absolutte slagord, det er et slagord, som alle har taget til sig; der er næppe en ordfører her, som kan komme igennem sin tale uden at tale om økonomisk styring. Men én ting er, at man kender slagordet, en anden, at man kender de kunster, som skal til, for at man virkelig er i stand til at gennemføre en sådan økonomisk styring. Og dér tror jeg nok det er temmelig klart, at regeringen endnu ikke har fundet frem til de veje og midler, som er nødvendige for at gennemføre en økonomisk styring af det stadig mere udviklede samfundsapparat, som vi har, og som vi skal leve med. Det er ganske sikkert, at på disse områder havde man det nemmere i Estrups tid og i sådanne lykkelige stunder, hvor styringen lå hos finansudvalgets formand eller eventuelt hos den udmærkede hierarkiske ministerpræsident. Da var det til at overskue. I dag er den økonomiske styring et spørgsmål, som kræver en ganske betydelig og effektiv lovgivning også på områder, hvor man hidtil ikke har lovgivet; for at tro på, at et moderne samfund kan styres ved sædvanlige liberalistiske metoder, en

gang imellem vejledt af lidt lovindgreb, det er afgjort ikke noget realistisk syn på fremtiden.

På vejen vil jeg notere, at regeringen dog har haft så meget held med sig, at der er en noterbar bedring i handelsbalancen, ikke nok, men dog så meget, at man må sige, at det ikke blot er en tilfældig lille bølge. Der er en realitet i denne udvikling, og der er vel ingen grund til at tro andet, end at importafgiften, som man startede året med, har været den vigtigste årsag. Det er naturligvis klart, at en importafgift ikke i sig selv er nogen vidunderlig ting, men sagen har vist, at det kan være nyttigt for et land med så svage kapitalreserver, som Danmark har, og med så kolossal stor en udenrigshandel i forhold til vores befolkning, at vi har været i stand til at bruge sådan en mekanisme. Man gør jo opmærksom på, at skulle vi komme ind i De europæiske Fællesskaber, vil sådanne muligheder ikke længere være til rådighed for os, og vi vil også på anden vis have færre muligheder i retning af en økonomisk styring.

Jeg fik af vide af hr. Niels Helveg Petersen, at vi havde gjort tilhængerne af De europæiske Fællesskaber en stor tjeneste ved at medvirke til importafgiften og derigennem konsolidere landets økonomi. Jeg har den opfattelse, at socialistisk folkeparti med beredvillighed er parat til at være med til at konsolidere landets økonomi. Det har også en ganske afgørende betydning, hvis det undgås at slippe ind i De europæiske Fællesskaber, måske så endda netop.

Men det forekommer mig, at det er værd at notere, at der er fra regeringens og fra dette folkets side taget ingen eller næsten ingen skridt til at bruge pusterummet, som importafgiften har skaffet, til en udbygning af industrien, og man må vel dertil lægge, at den just vedtagne forhøjelse af kornprisen er hverken erhvervsfremmende eller valutaskabende, tværtimod, men den er naturligvis tillempet De europæiske Fællesskabers efterhånden uhyggeligt massakrerede landbrugspolitik, som nu i månedsvis ikke har været i stand til at komme i orden. Man lever stadig væk med forskellige satser, man har stadig væk ikke været i stand til at anmelde de definitive valutasatser, man blev enig om,